

Arrest

nr. 191 989 van 14 september 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 februari 2017 trof de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…) REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde
- De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

• Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens wederzijdse slagen. (PV AN.43.LB.017802/2017 van de politie zone van PZ ANTWERPEN.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

- Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.
- Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

- Betrokkene kan met haar eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van haar arrestatie.

• Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar afgeleverd zal worden

• Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

• Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens wederzijdse slagen. (PV AN.43.LB.017802/2017 van de politie zone van PZ ANTWERPEN.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

- Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.
- Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

[...].”

1.2. Op 10 februari 2017 trof de verwerende partij tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Dit is de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“[...] De beslissing tot verwijdering van 10.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens wederzijdse slagen. (PV AN.43.LB.017802/2017 van de politie zone van PZ ANTWERPEN.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij heeft bij schrijven van 14 augustus 2017 meegedeeld dat verzoekster op 8 juni 2017 werd vrijgesteld. Gelet op het voormelde kan niet anders dan geconcludeerd worden dat verzoekster geen belang meer heeft bij het bestrijden van de beslissing tot terugleiding naar de grens en de beslissing tot vasthouding die besloten liggen in de eerste bestreden beslissing, wat zij ter terechtzitting bevestigt.

2.2. De verwerende partij werpt in haar nota in een exceptie de onontvankelijkheid van het beroep op omdat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij een nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Na vernietiging van het bestreden bevel zou de verwerende partij immers opnieuw verplicht zijn een bevel af te geven aan verzoekster, vermits zij zich bevindt in de situatie voorzien bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.3. Daargelaten of de vermelding “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*” in de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient te worden opgemerkt dat het woordje “*moet*” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 van de Vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§1 en 3 van de Vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren. (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1060) Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel in concreto dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de Vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de Vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat betreft de toepassing van artikel 74/13 een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “*moet*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “*kan*” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie in concreto dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit.

De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “*que la compétence de la partie requérante n’était pas entièrement liée et que l’exception d’irrecevabilité qu’elle avait soulevée, n’était pas fondée.*” [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid

ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een “hogere” norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en ex nunc een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat de verwerende partij hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

De Raad wijst er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde “*meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, o.c., nr. 1164; RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat een verzoekende partij geen belang zou hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De opgeworpen exceptie is derhalve niet gegrond.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, werpt verzoekster op,

“Schending van:

- Artikelen 74/11 Vreemdelingenwet
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 strekkende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen
- Beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.”

Verzoekster betoogt als volgt:

“a) Dat ingevolge de bestreden beslissing aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860)

De motivering van de bestreden beslissing moet de beslissing onderbouwen. (RvSt. nr 103.789)

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd;

De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering de feitelijke en de juridische motivering dient te worden opgenomen. Bovendien moet die motivering afdoende zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

b) De bestreden beslissing betreft thans een INREISVERBOD voor drie jaar met verwijzing naar een opgesteld proces verbaal door de politie zone Antwerpen wegens wederzijdse slagen, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2de lid van de Vreemdelingenwet

"Art. 74/11.1 § 1. De duur van het in reisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [- De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.] - De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster in elk geval rekening te houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoekster zich in het Rijk bevindt, en dit zeker nu zij in toepassing van artikel 74/11, 1ste alinea, 2de lid aan verzoekster een inreisverbod van drie jaar oplegt.

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster voor wat betreft de duur ervan rekening te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding van de Vreemdelingenwet, tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk aan het opleggen van een inreisverbod. (Pari. St. Kamer, 2011 - 2012, nr. 53K1825/001, 23)

In de bestreden beslissing wordt echter enkel rekening gehouden met het feit dat er wegens haar een PV is opgesteld wegens wederzijdse slagen

De beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

Er wordt bijna op automatische wijze een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar opgelegd; Verzoekster stelt dienvolgens vast dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd zonder enig concreet onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoekster en ook de duur van het inreisverbod.

Meer nog, verzoeker werd hierover op geen enkele manier ondervraagd waardoor zij ook de kans niet kreeg om zichzelf daarover te verdedigen.

Tevens blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de aangehaalde wetsbepaling niet voorwerp uitmaakt van de genomen beslissing en zijn motivering

De aangehaalde verwijzing naar artikel 74/11, 1ste alinea, 2de lid vindt in concreto toepassing indien er wordt verwezen naar de aflevering van een bevel om het grondgebied te verlaten;

In casu werd evenwel dezelfde een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, maar wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet verwezen naar het afgeleverde bevel;

In casu wordt enkel verwezen naar de politionele dossiers het politioneel dossier en baseert men zich derhalve op een verkeerde wetsbepaling;

Dienvolgens kan besloten worden dat de aangehaalde wetsbepaling haaks staat op de gegeven motivering;

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld.

c) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur bij het nemen van een bepaalde beslissing deze zorgvuldig moet voorbereiden, nemen en uitvoeren. Dit houdt onder meer in dat het bestuur op zorgvuldige wijze feiten moet vergaren;

Een louter routineuze en administratieve afhandeling van zaken wordt door de Raad van State niet aanvaard;

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige zaken. (RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010; RvV arrest nr. 28.599 van 11 juni 2009);

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de bestuurde zich afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen;

Het is de taak van uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvSt. nr. 82.301 van 20 september 1999, RvV arrest nr. 43.735 van 25 mei 2010)

In casu werd dit beginsel niet gerespecteerd.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Het inreisverbod wordt opgelegd omdat geen termijn voor vrijwillig vertrek is toegekend. In dit verband worden de motieven herhaald die figureren in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de toepassing van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet. Verder bedraagt de duur van het opgelegde inreisverbod drie jaar. In dit kader figureren de volgende motieven in het bestreden inreisverbod: *“Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

3.4. Gelet op het voormelde kan verzoekster niet dienstig voorhouden *“In de bestreden beslissing wordt echter enkel rekening gehouden met het feit dat er wegens haar een PV is opgesteld wegens wederzijdse slagen. De beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. Er wordt bijna op automatische wijze een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar opgelegd.”*

3.5. Artikel 74/11, §1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.

3.6. Verzoekster valt erover "dat een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd zonder enig concreet onderzoek te voeren naar de specifieke omstandigheden van verzoekster en ook de duur van het inreisverbod. Meer nog, verzoeker werd hierover op geen enkele manier ondervraagd waardoor zij ook de kans niet kreeg om zichzelf daarover te verdedigen." Te dezen dient de Raad vast te stellen dat verzoekster zich beperkt tot een theoretisch betoog en nergens concretiseert welke omstandigheden die haar zaak kenmerken zij naar voren zou hebben gebracht indien ze zou zijn ondervraagd door de verwerende partij die tot een andersluidende beslissing hadden kunnen leiden inzake de bepaling van de duur van het inreisverbod.

3.7. Verzoekster betoogt voorts, "Tevens blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de aangehaalde wetsbepaling niet [het] voorwerp uitmaakt van de genomen beslissing en [haar] motivering." Dit betoog mist manifest feitelijke grondslag vermits het inreisverbod verwijst naar artikel 74/11,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Ook verzoeksters betoog, "In casu werd evenwel dezelfde [dag] een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, maar wordt in de motivering van de bestreden beslissing niet verwezen naar het afgeleverde bevel" mist manifest feitelijke grondslag aangezien in de aanhef van het inreisverbod wordt gesteld, "De beslissing tot verwijdering van 10.02.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod".

3.8. Waar verzoekster opwerpt, "In casu wordt enkel verwezen naar [...] het politieel dossier en baseert men zich derhalve op een verkeerde wetsbepaling;" mist gelet op wat kan worden gelezen in de tweede bestreden beslissing eveneens manifest feitelijke grondslag, zodat de conclusie die verzoekster uit deze premisse trekt, met name "Dienvolgens kan besloten worden dat de aangehaalde wetsbepaling haaks staat op de gegeven motivering" niet kan worden bijgetreden.

3.9. De theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kunnen geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.10. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat is opgenomen in de eerste bestreden beslissing, werpt verzoekster op:

"Schending van:

- Schending van de materiële motiveringsplicht
- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 strekkende de formele motivering van administratieve rechtshandelingen
  - Beginselen van behoorlijk bestuur, zijnde zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur."

Verzoekster betoogt als volgt:

"De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt, volledig, precies en relevant is. (RvSt. nr 55.056, 7 september 1995, Rev. dr. Etr. 1996, 249)

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende daadkrachtige motieven.

Verweerster baseert zich op een opgesteld PV wegens "wederzijdse slagen", zonder de zaak ook daadwerkelijk te onderzoeken. Verzoekster heeft zelf de politie gebeld als slachtoffer en om hulp te vragen. Nog meer verbazend is dat verweerster hierdoor besluit dat dit een gewelddadige feiten zijn en hierdoor de openbare orde in het gedrag zou komen.

Verzoekster spreekt onvoldoende Frans of Nederlands of Engels. Dus stelt zich de vraag of de politiediensten van Antwerpen verzoekster wel begrepen hebben of zelfs de moeite hebben genomen om een tolk op te vorderen, laat staan de Salduz reglementering te respecteren.

Dit kan geenszins afgeleid worden uit deze beslissing.

Daarenboven stelt men in de beslissing dat verzoekster nooit enige poging zou hebben ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Terwijl verweerster niet eens de moeite heeft gedaan om te onderzoeken welke periode verzoekster al in het land is. Of er überhaupt bepaalde bijzondere omstandigheden zijn die haar verblijf hier rechtvaardigen.

Verweerster schendt hier minstens haar zorgvuldigheidsplicht.

Er is sprake van schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel

geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009)

Verweerster schendt aldus ook haar redelijkheidsbeginsel nu vaststaat dat er onvoldoende concreet onderzoek is gebeurd en dit allerminst kan worden afgeleid uit de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen dienen dan ook te worden vernietigd.”

3.11. Voor wat betreft de opgeworpen bepalingen en beginselen kan worden verwezen naar het gestelde in punt 3.2.

3.12. De beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te treffen steunt op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Het betreft:

- artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet:

“1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;(…)

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.”

- artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

(…) Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens wederzijdse slagen. (PV AN.43.LB.017802/2017van de politie zone van PZ ANTWERPEN.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Dit houdt in dat slechts indien verzoekster gefundeerde kritiek uit op beide voormelde motieven, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden vernietigd. De Raad stelt vast dat verzoekster enkel kritiek uit op de toepassing van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet doch het motief inzake de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet totaal ongemoeid laat. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten blijft dan ook overeind.

3.13. De beslissing tot het niet voorzien van een termijn voor vrijwillig vertrek steunt eveneens op twee motieven die elk op zich deze beslissing kunnen schragen. Het betreft:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

■ artikel 74/14 §3,1 °: er bestaat een risico op onderduiken (...)

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren”

“■ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde (...)

(…) Een proces-verbaal werd opgemaakt te haren laste wegens wederzijdse slagen. (PV AN.43.LB.017802/2017van de politie zone van PZ ANTWERPEN.)

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Voor wat betreft de toepassing van artikel 74/14, §3, 1°, van de Vreemdelingenwet uit verzoekster kritiek op de vaststelling *“Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen haar verblijf te regulariseren”*. De Raad stelt vast dat verzoekster deze vaststelling niet ontkent. Een aanvraag tot regularisatie dient uit te gaan van de vreemdeling en de Raad ziet niet in waarom verzoekster van de verwerende partij verwacht dat ze zonder te zijn gevat door een regularisatieaanvraag *“de moeite”* moest doen *“om te onderzoeken welke periode verzoekster al in het land is. Of er überhaupt bepaalde bijzondere omstandigheden zijn die haar verblijf hier rechtvaardigen.”* Verzoekster laat bovendien het tweede feitelijk motief ongemoeid waarop de toepassing van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet

steunt, met name "*Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden*", zodat dit motief niet aan het wankelen kan worden gebracht. Het houdt in dat de kritiek die verzoekster uit op de toepassing van artikel 74/14 §3, 3° van de Vreemdelingenwet geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de beslissing wanneer ze geen termijn voor vrijwillig vertrek voorziet. De theoretische beschouwingen over de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur laten niet toe om op andersluidende wijze te oordelen.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA